

Esas Sayısı : 2013/137

Karar Sayısı : 2014/94

Karar Günü : 22.5.2014

İTİRAZ YOLUNA BAŞVURAN : İstanbul Anadolu 1. İnfaz Hakimliği

İTİRAZIN KONUSU : 13.12.2004 günlü, 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un 44. maddesinin (1) numaralı fıkrasının Anayasa'nın 17. maddesine aykırılığı ileri sürülerek iptaline karar verilmesi istemidir.

I- OLAY

Hükümlü hakkında "Disiplin Kurulu Başkanlığınca" verilen hücreye koyma disiplin cezasının onaylanması talebinin incelenmesi sırasında, itiraz konusu kuralın Anayasa'ya aykırı olduğu kanısına varan Mahkeme, iptali için başvurmuştur.

II- İTİRAZIN GEREKÇESİ

Başvuru kararının gerekçe bölümü şöyledir:

"5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkındaki Kanunun 37. maddesinin 1. fıkrasında belirtilen "Hükümlü hakkında kurumda, düzenli bir yaşamın sürdürülmesi, güvenliğin ve disiplinin sağlanması bakımından kanun, tüzük, yönetmelikler ile idarenin uyulmasını emrettiği veya gerekli kıldığı davranış ve tutumları, kusurlu olarak ihlâl ettiğinde, eyleminin niteliği ile ağırlık derecesine göre Kanunda belirtilen disiplin cezaları uygulanır." hükmü gereğince hükümlü ve tutuklular hakkında ceza infaz kurumlarında cezalarını infaz ettikleri sırada yaptıkları eylemler nedeni ile verilen cezalardan bir tanesi de hücreye koyma disiplin cezasıdır.

Yetişkin hükümlü ya da tutukluların yaptıkları eylemler nedeni ile haklarında verilebilecek hücreye koyma disiplin cezalarının 5275 sayılı Kanunun 44. maddesinin 1. fıkrasında "Hücreye koyma cezası, hükümlünün eylemlerinin nitelik ve ağırlığına göre 1 günden 20 güne kadar, açık havaya çıkma hakkı saklı kalmak üzere, geceli ve gündüzlü bir hücrede tek başına tutulması ve her türlü temastan yoksun bırakılmasıdır." şeklinde ve ayrıca çocuk hükümlü ve tutukluların yaptıkları eylemler nedeni ile haklarında verilebilecek odaya kapatma disiplin cezalarının aynı sayılı Kanunun 46. maddesinin 9. fıkrasında "Odaya kapatma cezası: 8. fıkra da belirtilen kapalı infaz kurumunda bulunan çocuğun, aynı fıkra da belirtilen eylemlerde bulunması hâlinde, 1 günden, 5 güne kadar açık havaya çıkma hakkı saklı kalmak üzere, gece ve gündüz tek başına bir odada tutulmasıdır. Bu ceza, çocuğun kurum görevlilerine istediği zaman ulaşmasına engel olunmayacak şekilde uygulanır. Çocuk, cezanın infazı öncesinde, sırasında ve sonrasında doktor kontrolünden geçirilir. Cezanın infazı sırasında çocuğun; ailesi, avukatı ve kanuni 1 temsilcisiyle görüşmesine izin verilir." şeklinde süreleri ve infaz ettirme kuralları belirlenmiştir.

5275 sayılı Kanun'un 48. maddesinin 4. fıkrasının (f) bendinde "İnfaz edildiği tarihten itibaren disiplin cezasının kaldırılmasında ve iyi halin kazanılmasında hücreye koyma cezasının 44. maddenin 2. fıkrasındaki hallerde 6 ay, 3. fıkrasındaki hallerde 1 yıl esas alınır" hükmü yer aldığından hücreye koyma disiplin cezalarının infazından sonra hükümlü ve tutukluların iyi halliliklerini alabilecekleri süreler belirlenmiştir.

5275 sayılı Yasa'da belirtilen hücreye koyma disiplin cezaları ile odaya kapatma disiplin cezalarının infazı sırasında ve infazından sonra hükümlü ve tutukluların terk edilmişlik, dışlanmışlık ve yalnızlık düşüncesine iterek, ruh hallerinin olumsuz yönde etkilenerek psikolojilerinin negatif yönde gelişmesine neden olacağı bu nedenle ceza infaz kurumlarında cezalarının çektirilmesinin yanı sıra infaz rejiminin asıl amacı olan, hükümlü ve tutukluların ıslah edilerek, dışarı ile uyum içinde ve suçtan uzak kalarak yaşayabilmelerinin sağlanması olan kural ve amaca aykırılık teşkil ettiği kanaatine varıldığı gibi hücreye koyma ve odaya kapatma disiplin cezalarının Anayasa'ya da aykırı olduğu düşünülmüştür.

Bu nedenle yukarıda belirtilen hücreye koyma cezaları Anayasanın 15/2, 17/1. maddesine aykırı olduğu, ayrıca hücre hapsine konan kişinin burada cezasını infaz ettiği sırada fiziki ve akli sağlığının büyük oranda tehlikeye düştüğü ve hücreden çıktıktan sonra topluma kazandırılması gereken bir mahkum olmaktan uzak ruh sağlığını yitirmiş topluma daha zararlı bir hale geldiği dolayısı ile hücre cezasının işkenceyi yasaklayan Anayasamızın 17. maddesine de aykırı olduğu ve bunların AİHS'de Türkiye'nin taraf olduğu protokollerde de yer aldığı, verilecek cezalarda ölçülülük esasının mutlaka olması gerektiği aksi durumda, Anayasamızın cezalarda ölçülülük ilkesini getiren 13. maddesine aykırı olduğu ve bu nedenle hücre cezasının uygulanmasının kişinin ruh ve fiziki sağlığı üzerinde yarattığı olumsuzluklar nedeni ile ölçülülük esasının aşıldığı ve işkenceyi yasaklayan Anayasanın 17. maddesine de aykırı olduğu bu konuda AİHM tarafından Kamel Ketreb isimli mahpusun cezaevinde intihar etmesinin hücre hapsinin uygulanması sonucu olduğu kanaatine varılarak, "mahpusu korumak devletin görevidir" diyerek, bunu yerine getirmeyen devleti tazminata mahkum etmiştir.

Birçok Avrupa ülkesinde dahi halen uygulanmakta olan bu hücre cezasının işkence ile eş değer olduğu bir çok tıp kongrelerinde dile getirilmiş, hücre cezasının insani bir ceza olmadığı ve bunun kaldırılması gerektiği belirtilmiştir.

Cezaevlerinde gerek Avrupa da gerekse diğer ülkelerde uygulanan hücre hapsinde çok basit ihallerden dolayı da bu cezanın verildiği, oysa cezasını çekmekte olan mahkumlara verilen disiplin cezasının insan onuruna yaraşır ve ruh sağlığını bozmayacak bir ceza olması gerekmektedir.

Hücre hapsi cezası dışında verilebilecek çok ceza çeşidi vardır. Hücre cezası çok ciddi sağlık sorunlarına yol açmakta bu da, son zamanlarda artan kanser vakalarının bu açıdan da değerlendirilmesi gerektiğini getirmektedir. Bu nedenle hücre cezası mahkumu disipline etmez aksine büyük öfke yaratarak topluma daha zararlı hale getirir. Hücre hapsi yani tecridin sonu ruhun ölümüdür. Yaşayan ölümler yaratır. Bu ceza Avrupa ülkelerinden önce ülkemizde kaldırılarak insani açıdan daha önce bir adım atılmalıdır. Sonuç olarak hücre cezası işkence ile aynı sonucu doğurmakta ve işkenceyi yasaklayan Anayasamızın 17. maddesine aykırı olmaktadır.

İstanbul Anadolu Cumhuriyet Savcılığı, 5275 sayılı Kanununun 44. ve 46. maddeleri ile 47. maddelerinde açıklanan hususlar gözönünde bulundurulduğunda hücreye koyma ve odaya kapatma disiplin cezalarının Anayasaya aykırı olmadığı yönünde mütalaada bulunmuştur.

Tutuklu ve hükümlüler hakkında ceza infaz kurumunda cezalarını infaz ettikleri sırada yaptıkları eylemler nedeni ile hücreye koyma ve odaya kapatma disiplin cezalarının dışında başka cezalar da verildiği ve söz konusu cezaların hükümlü ve tutukluların iyi halliliklerini alması yönünde getirilen sürelerin kısa olması, ayrıca bu cezaların infazı sırasında yalnız bırakılmadıklarından psikolojilerinin aksi yönde etkilemediği düşünüldüğünden Anayasa aykırı olduğu kanaatine varılan hücreye koyma disiplin cezalarının iptali için Anayasa Mahkemesine başvuru yapılmasına, yapılacak başvuru nedeni ile Hakimliğimiz onayına sunulan Maltepe Açık Ceza İnfaz Kurumu Müdürlüğü Disiplin Kurulu Başkanlığının 11/10/2013 tarih ve 2013/2340 sayılı kararının değerlendirilmesinin Anayasaya aykırılık talebimizin sonuçlanıncaya kadar bekletilmesine, dair aşağıdaki şekilde karar verilmiştir."

III- YASA METİNLERİ

A- İtiraz Konusu Yasa Kuralı

Kanun'un itiraz konusu kuralı da içeren "Hücreye koyma" başlıklı 44. maddesi şöyledir:

"Madde 44- (1) Hücreye koyma cezası, hükümlünün eylemlerinin nitelik ve ağırlığına göre bir günden yirmi güne kadar, açık havaya çıkma hakkı saklı kalmak üzere, geceli ve gündüzlü bir hücrede tek başına tutulması ve her türlü temastan yoksun bırakılmasıdır.

(2) Bir günden on güne kadar hücreye koyma cezasını gerektiren eylemler şunlardır:

a) Kurum tesislerine, araç ve gereçlerine zarar vermek.

b) Tünel kazmaya teşebbüs etmek.

c) Firara teşebbüs etmek.

d) Hükümlü ve tutukluları idareye karşı kıskırtmak veya isyana kalkışmak.

e) Hükümlü ve tutukluları daha az cezayı gerektiren şekilde kasten yaralamak.

f) Hükümlü ve tutuklular üzerinde baskı kurarak çıkar sağlamak, özel işleriyle başka işlerde kullanmak, bunlara kalkışmak veya bu amaçları gerçekleştirmek için oluşturulan gruplara katılmak veya bunlarla dayanışma içinde olmak.

g) Üçüncü fıkranın (g) bendinde belirtilenler dışında kalıp da Kamuna uygun olarak yasaklanmış bulunan her türlü eşya, araç, gereç veya malzemeyi ceza infaz kurumlarına sokmak, bulundurmamak, kullanmak.

h) Sayım ve aramalar ile 43 üncü maddenin (e) bendinde belirtilen faaliyetlere şiddet kullanarak engel olmak veya buna kalkışmak.

i) Kurum görevlileri ile dış güvenlik görevlilerine rüşvet teklif etmek veya vermeye kalkışmak.

j) Kurum görevlilerine hakaret veya tehditte bulunmak.

k) Kuruma, kurum görevlilerine veya hükümlü ve tutuklulara ait şeyleri çalmak veya bunlara kasten zarar vermek.

l) İzin süresini özürsüz olarak en fazla iki gün geçirmek.

m) Hükümlü ve tutukluların beslenmelerini engellemek, açlık grevine ve ölüm orucuna teşvik veya ikna etmek, bu yolda talimat vermek.

(3) Onbir günden yirmi güne kadar hücreye koyma cezasını gerektiren eylemler şunlardır:

a) İsyana çıkartmak.

b) Kuruma ağır zarar vermek.

c) Kasten yangın çıkarmak.

d) Adam öldürmek veya öldürmeye kalkışmak.

e) Hükümlü ve tutukluları kasten veya neticesi sebebiyle ağırlaşmış yaralamak ile görevlileri her türlü kasten yaralamak.

f) Cinsel saldırıda veya çocuklara karşı cinsel istismarda bulunmak, bu suçlara kalkışmak veya cinsel tacizde bulunmak.

g) Her türlü ateşli silâh, mermi, patlayıcı madde, kesici, delici, yaralayıcı, bereleyici alet, yakıcı, aşındırıcı, boğucu, bayıltıcı, kör edici gaz ve ecza, her türlü zehir ve uyuşturucu ilaç ve madde, cep telefonu, telsiz ve sair elektronik haberleşme aracını kuruma sokmak, bulundurmamak, kullanmak.

h) Görevlileri veya hükümlü ve tutukluları rehin almak.

ı) Firar etmek veya tünel kazmak.

j) Hükümlü ve tutuklular üzerinde baskı kurarak çıkar sağlamak, özel işleriyle başka işlerde kullanmak, bunlara kalkışmak veya bu amaçları gerçekleştirmek için nüfuz kullanarak grup oluşturmak.

k) Suç örgütlerine ait her türlü yayın, bez afiş, pankart, resim, sembol, işaret ve benzeri eşyayı kurumların herhangi bir yerine asmak veya teşhir etmek.

l) Suç örgütlerinin eğitim ve propaganda faaliyetlerini yapmak veya yaptırmak.

m) Kurum görevlileri ile dış güvenlik görevlilerine rüşvet vermek.

(4) Hücre, yaşamsal gereksinimleri karşılayacak biçimde düzenlenir.

(5) Hücreye konulan hükümlünün, resmî ve yetkili merciler ve avukat ile görüşmesine engel olunmaz.”

B- Dayanılan ve İlgili Görülen Anayasa Kuralları

Başvuru kararında, Anayasa'nın 17. maddesine dayanılmış, Anayasa'nın 2. maddesi ise ilgili görülmüştür.

IV- İLK İNCELEME

Anayasa Mahkemesi içtüzüğü hükümleri uyarınca, Haşim KILIÇ, Seruh KALELİ, Alparslan ALTAN, Mehmet ERTEN, Serdar ÖZGÜLDÜR, Osman Alifeyyaz PAKSÜT, Zehra Ayla PERKTAŞ, Recep KÖMÜRCÜ, Burhan ÜSTÜN, Engin YILDIRIM, Nuri NECİPOĞLU, Hicabi DURSUN, Celal Mümtaz AKINCI, Erdal TERCAN, Muammer TOPAL, Zühtü ARSLAN ve M.Emin KUZ'un katılımlarıyla 11.12.2013 gününde yapılan ilk inceleme toplantısında, dosyada eksiklik bulunmadığından işin esasının incelenmesine OYBİRLİĞİYLE karar verilmiştir.

V- ESASIN İNCELENMESİ

Başvuru kararı ve ekleri, Raportör Mustafa ÇAL tarafından hazırlanan işin esasına ilişkin rapor, itiraz konusu yasa kuralı, dayanılan ve ilgili görülen Anayasa kuralları ve bunların gerekçeleri ile diğer yasama belgeleri okunup incelendikten sonra gereği görüşülüp düşünüldü:

Başvuru kararında, hücre cezasının infazı sırasında ve infazından sonra hükümlü ve tutukluların terk edilmişlik, dışlanmışlık ve yalnızlık düşüncelerine itildiği, ruh hâllerinin olumsuz etkilenerek psikolojilerinin negatif yönde geliştiği, bu hâliyle hücre cezasının, ceza infaz kurumlarında cezaların çektirilmesinin yanı sıra infaz rejiminin asıl amacı olan hükümlü ve tutukluların ıslah edilerek dışarı ile uyum içinde suçtan uzak kalarak yaşayabilmelerinin sağlanması amacına aykırılık teşkil ettiği, infaz sonrası ruh sağlığını yitirmiş kişinin toplum için daha zararlı hâle geldiği, bu açıdan hücre cezasının işkence olarak değerlendirilebileceği, insan onuruna yaraşmayan ve ruh sağlığını bozan sonuçları da bulunan hücre cezasının ölçülü olarak düzenlenmediği belirtilerek kuralın, Anayasa'nın 17. maddesine aykırı olduğu ileri sürülmüştür.

6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un 43. maddesine göre, ilgisi nedeniyle itiraz konusu kural Anayasa'nın 2. maddesi yönünden de incelenmiştir.

İnfaz hukukuna ilişkin disiplin suç ve cezaları, Kanun'un sekizinci bölümünde düzenlenmiş, bu çerçevede Kanun'un 44. maddesinde hücreye koyma cezasına yer verilmiştir. Anılan maddenin itiraz konusu (1) numaralı fıkrasında hücreye koyma cezası, hükümlünün eylemlerinin nitelik ve ağırlığına göre bir günden yirmi güne kadar, açık havaya çıkma hakkı saklı kalmak üzere, geceli ve gündüzlü bir hücrede tek başına tutulması ve her türlü temastan yoksun bırakılması olarak tanımlanmış; (2) ve (3) numaralı fıkralarında ise hücre cezası gerektiren fiiller, eylemin nitelik ve ağırlığına göre bir günden on güne kadar ve on bir günden yirmi güne kadar hücre cezasını gerektirenler olmak üzere ikiye ayrılarak düzenlenmiş ve hücre cezası gerektiren eylemlerin neler olduğu tek tek sayılmak suretiyle belirlenmiştir.

Anayasa'nın 2. maddesinde belirtilen hukuk devleti eylem ve işlemleri hukuka uygun, insan haklarına saygılı, bu hak ve özgürlükleri koruyup güçlendiren, her alanda adaletli bir hukuk düzeni kurup bunu geliştirerek sürdüren, Anayasa'ya aykırı durum ve tutumlardan kaçınan, Anayasa ve hukukun üstün kurallarıyla kendini bağlı sayan, yargı denetimine açık olan devlettir.

Anayasa'nın "Kişinin dokunulmazlığı, maddî ve manevî varlığı" başlıklı 17. maddesinde ise "Herkes, yaşama, maddî ve manevî varlığını koruma ve geliştirme hakkına sahiptir" denilmektedir. Buna göre kişinin yaşama, maddî ve manevî varlığını koruma hakkı birbirleriyle sıkı bağlantıları olan, devredilmez, vazgeçilmez temel haklardandır. Bu haklara karşı her türlü engelin ortadan kaldırılması da Devlete görev olarak verilmiştir. Bu itibarla kişilerin yaşayışlarına ilişkin yasal düzenlemeler "maddî ve manevî varlığını koruma hakları"nın önemli ölçüde zedeleyecek veya ortadan kaldıracak kuralları içeremez. Anayasa'nın 17. maddesinin üçüncü fıkrasında "Kimse insan haysiyetiyle bağdaşmayan bir cezaya veya muameleye tabi tutulamaz" denilerek, bireyin başkalarının ya da kendisinin gözünde küçük düşüren, insan haysiyetiyle bağdaşmayan veya onur kırıcı ceza ya da muameleye tabi tutulamayacağı öngörülmüş ve Anayasa Mahkemesi kararlarında, insan haysiyeti kavramı da insanın hangi durum ve şartlar altında bulunursa bulunsun sırf insan olması nedeniyle sahip olduğu değer tanınması ve sayılması olarak ifade edilmiştir. Bu bağlamda, işlediği bir suç nedeniyle bireyin dayak, teşhir, aleni infaz vb. bedensel ceza ya da muameleye maruz kalmasının insan onuruyla bağdaşmayacağı belirtilmiştir.

Anayasa'nın 17. maddesinin üçüncü fıkrasına paralel olarak 5275 sayılı Kanun'un "İnfazda temel ilke" başlıklı 2. maddesinin (2) numaralı fıkrasında "Ceza ve güvenlik

tedbirlerinin infazında zalimane, insanlık dışı, aşağılayıcı ve onur kırıcı davranışlarda bulunulamaz.” denilmiştir; yine Kanun’un 6. maddesinin (1) numaralı fıkrasının (b) bendinde *“Hürriyeti bağlayıcı cezanın zorunlu kaldığı hürriyetten yoksunluk, insan onuruna saygının korunmasını sağlayan maddî ve manevî koşullar altında çekirilir.”* hükmüne yer verilmiştir. Böylelikle, ceza infaz kurumlarında tutulan hükümlülerin cezaları infaz edilirken, infazın hükümlü üzerinde zalimane, aşağılayıcı ve insanlık dışı etki yapmasının engellenmesi ve cezanın insan onuruna yakışır bir biçimde yerine getirilmesi ve infazda gerekli özenin gösterilmesi yükümlülüğü ifade edilmiştir.

Kanun koyucu, kamu düzeninin korunması amacıyla ceza hukuku alanında düzenleme yaparken Anayasa’ya ve ceza hukukunun temel ilkelerine bağlı kalmak koşuluyla toplumda hangi eylemlerin suç sayılacağı ve suç sayılan bu eylemlerin hangi tür ve ölçüde cezai yaptırıma bağlanacağı konusunda anayasal sınırlar içinde takdir yetkisine sahiptir. Bu yetki, ceza infaz kurumlarında uygulanan disiplin hukuku bakımından da geçerlidir. Dolayısıyla hukuk devletinde, ceza hukuku alanında olduğu gibi disiplin hukukuna ilişkin düzenlemelerde de kanun koyucu hangi eylemlerin disiplin suçu sayılacağı ve bu eylemlerin hangi disiplin cezasıyla cezalandırılacağı konusunda takdir yetkisine sahiptir. Bununla birlikte disiplin hukukuna ilişkin kuralların, önleme ve iyileştirme amaçlarına uygun olarak ölçülü, adil ve orantılı olması gerekir. Bu nedenle, itiraz konusu kural da bu kapsamda değerlendirilmelidir.

Ceza infaz kurumlarının, özgürlüğü mahkeme kararıyla kısıtlanan tutuklu ve hükümlülerin tutulduğu Devletin kontrolü altındaki özel alanlar olması ve dolayısıyla Devletin hem bu kurumda bulunanların güvenliklerinin korunması hem de düzen ve disiplini tesis etme yükümlülüğünün bulunmasının doğal sonucu olarak tutuklu ve hükümlüler için disiplin kurallarının öngörülmesi kaçınılmazdır. Bu yönüyle, itiraz konusu kuralla ceza infaz kurumunda düzenli bir yaşamın sürdürülmesi, güvenliğin ve disiplinin sağlanması, suç işlenmesinin önüne geçilmesi ve şiddet eğilimi yüksek hükümlülerin disipline edilmesi adına hücreye koyma cezasının öngörüldüğü anlaşılmaktadır. Dolayısıyla kanun koyucunun disiplin kurallarının belirlenmesine ilişkin takdir yetkisine dayanarak ceza infaz kurumlarında güvenliği ve disiplini bozucu ağır ihlaller için etkin ve caydırıcı bir yaptırım olarak hücreye koyma cezasını öngörmüş olmasının hukuk devleti ilkesiyle çelişen bir yönü yoktur.

Bununla birlikte kanun koyucu tarafından takdir yetkisine dayanılarak bir taraftan cezanın, infaz hukukunun amacına uygun olarak infaz edilebilmesi, disiplin ve düzenin sağlanması ve hükümlülerin haklarını kullanabilmesi amacıyla hücreye koyma cezasıyla hükümlülerin hürriyetleri sınırlandırılırken, diğer yandan Kanun’da bu sınırlandırmanın amacına uygun ve orantılı şekilde kullanılmasını sağlayacak yasal güvencelere yer verilmiş ve hücre cezasının hükümlü üzerinde doğuracağı olumsuz etkiler en aza indirilmeye çalışılmıştır. Böylece cezaevi düzeninin, güvenliğinin ve disiplininin sağlanması şeklindeki kamu yararı ile kişilerin özgürlüğü arasında makul denge de kurulmuştur.

Bu çerçevede, itiraz konusu kuralda süre bakımından hem bir sınırlandırma hem de bir kademelendirilme yapılarak hücre cezasını gerektiren eylemin ağırlığı ile yaptırım arasında olması gereken adil denge korunmuş ve bu cezanın infaz edilebilmesi için kesinleşmeyle birlikte Kanun’un 48. maddesinin (3) numaralı fıkrasının (a) bendi uyarınca infaz hâkiminin onayının bulunması da aranmıştır. Böylelikle yeni bir hürriyet sınırlaması sonucu doğuran hücreye koyma cezasının infazı mutlak olarak hâkim denetiminden geçme şartına tabi tutulmuştur. Bununla birlikte Kanun’un 44. maddesinin (4) numaralı fıkrasında, hücrenin yaşamsal gereksinimleri karşılayacak biçimde düzenleneceği; (5) numaralı fıkrasında ise hücreye konulan hükümlünün, resmî ve yetkili merciler ve avukat ile görüşmesine engel olunmayacağı öngörülmüştür.

Öte yandan, Kanun’un 48. maddesinin (3) numaralı fıkrasının (c) bendinde hükümlünün, hücreye koyma cezasına ilişkin disiplin cezalarının infazından önce ve infazı sırasında hekim tarafından muayene edileceği ve ilgilinin bu cezaya katlanamayacağı

anlaşılması hâlinde cezanın infazının sonraya bırakılacağı veya hekimin belirleyeceği aralıklarla infaz edileceği hükme bağlanmıştır. Anılan bendin devamında ise koşullu salıverilme tarihine kadar hükümlünün iyileşemeyeceğinin tam teşekküllü Devlet veya üniversite hastanesi sağlık kurulu raporu ile saptanması hâlinde hücreye koyma cezasının infaz edilmeyeceği, bu ceza yerine ziyaretçi kabulünden yoksun bırakma cezasının iki katı süreyle uygulanacağı öngörülmüştür. Bu açıdan hükümlülerin sağlık koşullarının hem infaz öncesinde hem de infaz sırasında sürekli olarak izleneceği ve sağlığı hücre cezasını kaldırmayacak olan hükümlüler açısından bu cezanın uygulanmayacağı belirtilerek hücreye koyma cezasının infazında hükümlülerin sağlık koşullarının dikkate alındığı anlaşılmaktadır.

Buna göre Kanun'da hücreye koyma cezasının uygulanmasına, süresine ve infazına ilişkin olarak getirilen yasal güvenceler dikkate alındığında kuralın, Anayasa'nın 17. maddesinin üçüncü fıkrasında belirtilen "*Kimse insan haysiyetiyle bağdaşmayan bir cezaya veya muameleye tabi tutulamaz*" ilkesine aykırılık oluşturmadığı da açıktır.

Açıklanan nedenlerle, itiraz konusu kural Anayasa'nın 2. ve 17. maddelerine aykırı değildir. İptal isteminin reddi gerekir.

VI- SONUÇ

13.12.2004 günlü, 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un 44. maddesinin (1) numaralı fıkrasının Anayasa'ya aykırı olmadığına ve itirazın REDDİNE, 22.5.2014 gününde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.

Başkan
Haşim KILIÇ

Başkanvekili
Alparslan ALTAN

Üye
Serdar ÖZGÜLDÜR

Üye
Osman Alifeyyaz PAKSÜT

Üye
Zehra Ayla PERKTAŞ

Üye
Recep KÖMÜRCÜ

Üye
Burhan ÜSTÜN

Üye
Engin YILDIRIM

Üye
Nuri NECİPOĞLU

Üye
Hicabi DURSUN

Üye
Celal Mümtaz AKINCI

Üye
Erdal TERCAN

Üye
Muammer TOPAL

Üye
Zühtü ARSLAN

Üye
M. Emin KUZ

Üye
Hasan Tahsin GÖKCAN